

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22047/23
27.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, оба из ..., чији је заједнички пуномоћник Слободан Злоколица, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Кристиан Венцел, адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 21/21 од 19.04.2023. године, у седници већа одржаној 27.09.2023. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 21/21 од 19.04.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гж 21/21 од 19.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гж 21/21 од 19.04.2023. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Бечеју П 136/20 од 19.11.2020. године, у делу којим је обавезан тужени да тужиоцима исплати новчане износе од по 30.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа, са законском затзном каматом од пресуђења до исплате и обавезан тужени да тужиоцима солидарно надокнади трошкове парничног поступка у износу од 52.900,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72... 10/2023), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене

пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, као и наводе изнете у ревизији, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови да се дозволи одлучивање о ревизији применом члана 404. став 1. ЗПП.

Ревизијом није конкретизовано правно питање које би се разматрало кроз институт изузетне дозвољености ревизије, нити су приложене одлуке суда из којих би произлазила таква потреба. Наводи ревизије које се односе на оцену доказа и утврђено чињенично стање, не могу се узети у разматрање код испитивања услова за изузетну дозвољеност ревизије, јер то нису разлози ни за редовну ревизију, према члану 407. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 401. став 2. ЗПП. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из домена примене материјалног права и то под условима који су законом изричито прописани. У ревизији се одређено не указује на испуњење тих услова у овој правној ствари.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, као и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2). Одредбом члану 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 11.05.2020. године. Тужиоцу нису јединствени супарничари па се вредност спора цени у односу на сваког од тужилаца. Вредност предмета спора је 200.000,00 динара за сваког од тужилаца и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**